

Sygn. akt III KK 335/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 sierpnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)

SSN Henryk Gradzik

SSN Michał Laskowski (sprawozdawca)

w sprawie oskarżonej M. S.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 10 sierpnia 2017 r.,

kasacji Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego na korzyść

od wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 30 marca 2017 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

M. S. skazana została wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 30 marca 2017 r., sygn. akt II K .../17 za przestępstwo z art. 278 § 1 k.k., polegające na tym, że w dniu 21 grudnia 2016 r. w miejscowości O. zabrała w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 500 zł, czym działała na szkodę J. P. Sąd wymierzył oskarżonej, biorąc pod uwagę skierowany na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. wniosek prokuratora, uzgodnioną z nią wcześniej karę 5 miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Sąd zobowiązał nadto M. S. do

naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 500 zł. Wyrok ten nie został zaskarżony i uprawomocnił się z dniem 7 kwietnia 2017 r.

Kasację od tego wyroku wniósł Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny. Zaskarżył wyrok w całości na korzyść M. S. i zarzucił wyrokowi rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisu prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 343 § 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 1 k.p.k., polegające na niezasadnym uwzględnieniu wniosku prokuratora z dnia 26 stycznia 2017 r. o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego M. S. i orzeczenie uzgodnionej z oskarżoną kary za popełniony w dniu 21 grudnia 2016 r. czyn, polegający na dokonaniu zaboru w celu przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 500 zł na szkodę J. P., to jest z rażącą i mającą istotny wpływ na treść wyroku obrazę przepisu prawa karnego materialnego, a mianowicie art. 278 § 1 k.k., gdyż w dacie kierowania wniosku i orzekania przez Sąd w niniejszej sprawie zachowanie M. S. wyczerpywało znamiona wykroczenia z art. 119 § 1 k.w., bowiem w związku z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247) wartość przywłaszczonego mienia nie przekraczała $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia.

Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w C. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości – Prokuratora Generalnego jest zasadna w stopniu oczywistym, co uzasadnia jej rozpoznanie i uwzględnienie na posiedzeniu, w trybie przewidzianym w art. 335 § 5 k.p.k.

Niewątpliwie Sąd, rozpoznający wniosek z art. 335 k.p.k. o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków, zobligowany jest na podstawie art. 343 k.p.k. do dokonania kontroli zasadności i legalności wniosku zarówno merytorycznie, jak i pod kątem przepisów prawa materialnego jak i procesowego. Dopiero po dokonaniu takiej kontroli możliwe jest bądź uwzględnienie wniosku i wydanie wyroku (art. 343 § 6 k.p.k.), bądź zwrot sprawy prokuratorowi i ewentualne rozpoznanie jej na zasadach ogólnych (art. 343 § 7 k.p.k.).

W toku tej kontroli w sprawie M. S. Sąd Rejonowy w C. nie dostrzegł, że w dniu skierowania wniosku oraz w dniu orzekania, zgodnie z art. 2 pkt 4 ustawy z dnia 27 września 2013 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013 r., poz. 1247), wartość przywłaszczonego przez oskarżoną mienia nie przekraczała $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia, a tym samym jej czyn stanowił wykroczenie z art. 119 § 1 k.w. Wprawdzie czyn popełniony został w dniu 21 grudnia 2016 r., ale wniosek prokuratora wpłynął do Sądu Rejonowego w C. w dniu 26 stycznia 2017 r., a zaskarżony kasacją wyrok wydany został w dniu 30 marca 2017 r. Zgodnie z ustaloną już linią orzecznictwa Sądu Najwyższego, decydującą dla ustalenia postaci odpowiedzialności jest data orzekania, a nie data popełnienia czynu (zob. m. in. wyrok SN z 6 sierpnia 2015 r., II KK 209/15, OSNKW z 2015 r., z. 11, poz. 94).

Sąd nie wziął pod uwagę faktu, że od 1 stycznia 2017 r., zgodnie z rozporządzeniem rady Ministrów z dnia 9 września 2016 r. w sprawie minimalnego wynagrodzenia za prace w 2017 r. (Dz. U. z 2016 r., poz. 1456), wysokość minimalnego wynagrodzenia wynosi 2000 zł. W tej sytuacji $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia to 500 zł. Przepis art. 119 § 1 k.w. przewiduje odpowiedzialność za wykroczenie dla tego kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza $\frac{1}{4}$ minimalnego wynagrodzenia. Kwota, której zagarnięcie przypisano M. S. wynosi dokładnie 500 zł, a więc nie przekracza tego progu. Sąd wziąć powinien pod uwagę reguły przewidziane w art. 4 k.k. i nie uwzględnić wniosku z art. 335 § 1 k.p.k. Zaniechanie tego i wydanie wyroku skazującego rażąco naruszyło przepisy wskazane w zarzucie kasacji i stało się podstawą uchylenia zaskarżonego wyroku. W toku ponownego rozpoznania Sąd powinien wziąć pod uwagę powyższe wywody i uwzględnić je przy ustalaniu odpowiedzialności oskarżonej.

r.g.